

Ангелъ Друмевъ

По леда

Сковало се въ дебелъ ледъ езерото отвъдъ селото отъ студа, и като огледало отражава сега пързаящитѣ се върху леда пъргави и здрави момчета. Нищо отъ това, че едни подскачатъ съ една кѣнка, като че ли накуцватъ, а други безъ кѣнки сж лѣснали тукъ-тамъ тѣсна, дѣлга пѣтека отъ пърза-

ляне. Нѣкои съ царвулки, а други съ подковани обуца — всички — едни следъ други, добре изправени, съ разтворени рѣце, стегнато тѣло се изреждатъ и отминаватъ по плѣзгавата пѣтека, като въртележкитѣ на великденския съборъ. А тия, що сж стегнали кѣнкитѣ на двата крака, като стрели бързатъ ту на лѣва, ту на дѣсна страна, или като водни кончета по спокойната вода на езерото презъ топло лѣто.